

РЕШЕНИЕ

№ 1837

гр. София, 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **11556** по описа за **2022** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от А. П. Г., чрез адв. С. Д.- САК, срещу Решение № 20057428 от 30.08.2022г. на Софийския районен съд, НО, 102 състав, постановено по НАХД № 13726/2020 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 17 -4332 -026940/ 03.01.2018г., издадено от заместник- началник на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на осн. чл.179, ал.2 предл. 1 от ЗДвП на А. П. Г. е наложено административно наказание „ глоба“ в размер на 200 (двеста) лева за извършено административно нарушение по чл. 20, ал.2 от ЗДвП.

С касационната жалба се твърди неправилност на решението. Обосновава се касационно основание по чл. 348 ал.1, т.1, вр. ал.2 от НПК. В съдебно заседание касаторът, редовно и своевременно призован, не се явява, не се представлява. От същия е постъпила молба, в която се излагат доводи за изтекла абсолютна давност. Иска се отмяна на решението на СРС и постановяване на ново от АССГ, с което да бъде отменено НП.Претендират се разноски по списък.

Ответникът по касация не е представляван в съдебно заседание.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и моли АССГ да потвърди решението на СРС.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

СРС е постановил решението си в нарушение на материалния закон, като не е отчетел обстоятелството, че е изтекла предвидената в закона абсолютна давност от 4 години и половина.

От доказателствата по делото е видно, че административно-наказващият орган ясно и недвусмислено е посочил, че нарушението е извършено от касатора на дата 11.11.2017г. Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, относно обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс /НК/, доколкото ЗАНН не предвижда друго. Относно давността за погасяване на административно-наказателното преследване ЗАНН не съдържа разпоредби, поради което приложение намират съответните текстове на чл. 80 и чл. 81 от НК. Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, вр. с чл. 11 от ЗАНН, административно-наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години, считано от извършване на нарушението /чл. 80, ал. 3 от НК/. Предвид чл. 81, ал. 2 от НК, вр. с чл. 11 от ЗАНН, давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, но съгласно чл. 81, ал. 3 от НК (т.нар. „абсолютна давност“), независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80 от НК. Така и в Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд се приема, че разпоредбата на чл. 11 от Закона за административните нарушения и наказания препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс. Тъй като в чл. 34 от ЗАНН няма разпоредба, аналогична на разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК, уреждаща абсолютната давност, съответно „тази празнина се преодолява с приложението на чл. 81, ал. 3, във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, вр. чл. 11 от ЗАНН“. В случая на А. П. Г. е наложена глоба за административно нарушение по чл. 20, ал.2, изр.1 предл.5 и изр.2 от ЗДвП, извършено на дата 11. 11.2017г. (посочена и в АУАН, и в НП). Това е моментът, от който започва да тече давността за административнонаказателното му преследване, съгласно чл.80, ал.3 НК, вр. чл.11 ЗАНН. Според правната уредба, в сила по време на извършването му и приложима съгласно чл.3, ал.1 ЗАНН, абсолютната давност е 4 години и 6 месеца (3 години по чл.80, ал.1, т.5 НК, вр. чл.11 ЗАНН плюс половината от тези 3 години, равняваща се на 1 година и 6 месеца, по чл.81, ал.3 НК, вр. чл.11 ЗАНН). Следователно, считано от 11. 11.2017г. срокът на абсолютната погасителна давност по чл.81, ал.3 от НК, във връзка с чл.80, ал.1, т.5 от НК от четири години и шест месеца за процесното деяние се явява отдавна изтекъл (на 11.05. 2022г.) - още в производството пред СРС. Давността погасява възможността за реализирането на административнонаказателната отговорност, следователно изключва възможността за реализиране на материалното санкционно правоотношение изобщо, респективно води до отмяна на НП. Поради

изложеното настоящият касационен състав намира, че решението на СРС следва да бъде отменено. АССГ следва да постанови ново решение по същество, като отмени НП.

Претенцията за разноси на жалбоподателя е основателна. При съответно прилагане на чл. 143, ал. 1 от АПК, към който препраща чл. 63д, ал.1 от ЗАНН, когато съдът отмени оспореното НП, възнаграждението за един адвокат се възстановява от бюджета от органа, издал НП. По делото е доказано, че жалбоподателят е бил представляван от адвокат, като съгласно приложените договори за правна помощ са направени разноси (за адвокатско възнаграждение, заплатени в брой) общо в размер на 700 лева, от които 400 лева по НАХД № 13726/2020 г. на СРС и 300 лева по настоящото касационно производство.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, VIII -ми касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. чл. 63 в от ЗАНН

РЕШИ:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ № 20057428 /30.08.2022г. на Софийския районен съд, НО, 102 състав, постановено по НАХД № 13726/2020 г. И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 17 -4332 -026940/03.01.2018г., издадено от заместник- началник на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на осн. чл.179, ал.2 предл. 1 от ЗДвП на А. П. Г. е наложено административно наказание „ глоба“ в размер на 200 (двеста) лева за извършено административно нарушение по чл. 20, ал.2 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. П. Г. с [ЕГН] сумата от 700 лева за разноси по делото за адвокатско възнаграждение, от които: 300 лева – за адвокатско възнаграждение по кнахд 11556/2022г. АССГ и 400 лева – за адвокатско възнаграждение по нахд № 13726/2020 г.на СРС.

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.

